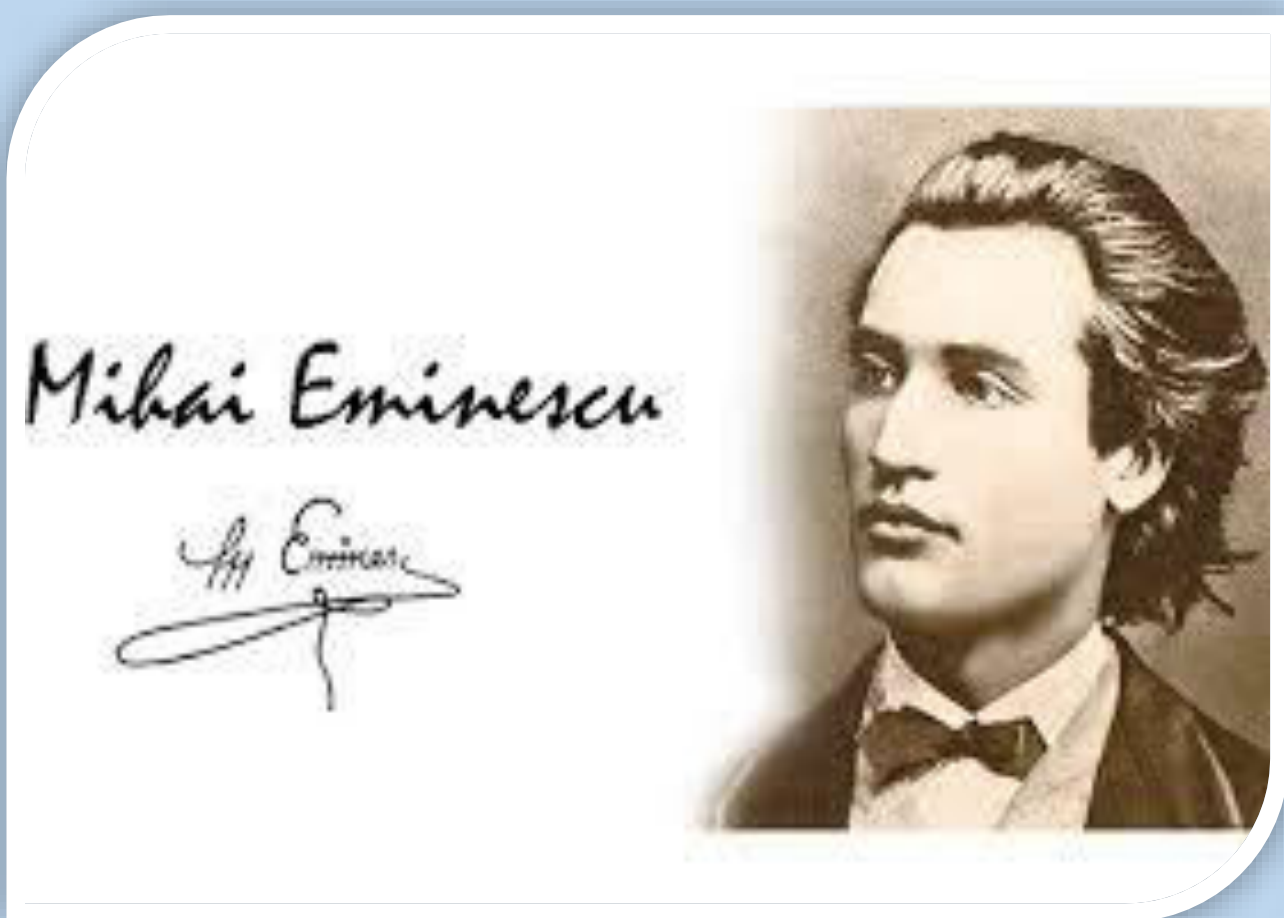

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Hărman

REVISTA PROIECTULUI

Mihai Eminescu – simbol al culturii române

Edițiile a II-a și a III-a

HĂRMAN, 2023

Organizatori:

- **Inspectoratul Școlar Județean Brașov**

Inspector General,
Prof. Tripșa Ovidiu

- **Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Hărman**

Director,
Prof. Aciu Ioan

- **Centrul Județean de Excelență Brașov**

**CENTRUL JUDEȚEAN
DE EXCELENȚĂ BRAȘOV**

Director,
Prof. Stoian Sorina

- **Clubul Soroptimist Internațional Brașov**

Președinte,
Dr. Drăgușin Dana

Parteneri:

- **Primăria Comunei Hărman, județul Brașov**
- **Biblioteca Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Hărman, Județul Brașov**
- **Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” Brăești, județul Botoșani**
- **Directia de Asistență Socială Brașov**

Coordonatori proiect: prof. Elena Vieru – Consilier educativ al Școlii Gimnaziale
„Mihai Eminescu” Hărman

Dr. Dana Drăgușin – Președinte Club Soroptimist Internațional Brașov

Argument pentru Mihai Eminescu

În semn de omagiu adus poetului național **Mihai Eminescu**, ale cărui legături și aprecieri la adresa Brașovului sunt cunoscute de numeroși cercetători, printre aceștia numărându-se o pleiadă de 30 de profesori care s-au documentat cu privire la relația poetului cu Brașovul, făcând echipă în realizarea studiului publicat sub coordonarea lui Ion Itu, *Eminescu și Brașovul*, dar și Vasile Oltean, director mulți ani al muzeului „Prima Școală Românească” din Brașov, susținem ideea schimbării denumirii actuale a școlii din comuna Hărman, în **Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Hărman**.

De menționat este faptul că, în ciuda realei prețuiri a poetului față de Brașov și personalitățile județului (*Arătați-mi la noi un oraș patriotic ca Brașovul*, afirma poetul într-o scrisoare adresată lui Iacob Negruzzi.), una dintre ipotezele legate de originea familiei Eminovici fiind aceea că strămoșii poetului se trag din Făgăraș, familia de români ardeleni strămutându-se mai întâi în Bucovina (Călinești) și apoi la Botoșani (Ipotești), așadar, în ciuda acestor evidențe, județul Brașov nu are instituții care să îi poartă numele. În acest sens, este remarcabilă recenta inițiativă a jandarmeriei din Brașov care a propus un proiect, având ca finalitate amenajarea unui parc și ridicarea unei statui, ambele dedicate lui Mihai Eminescu, după ani buni de la un demers similar, încheiat prin numirea unei străzi din urbea brașoveană cu numele poetului. Nu știm însă în ce stadiu se află inițiativa, dacă va avea sau nu finalitate.

Ceea ce trebuie subliniat și reținut este faptul că Eminescu nu este pentru români, în general, și pentru brașoveni, în special, doar **Poetul**. El a fost, înainte de toate, un reformator. A revoluționat limba română, aducând-o la un nivel de expresivitate cum nu mai cunoscuse până atunci, fapt acceptat de specialiști, unul dintre ei fiind Mihai Zamfir, prozator, critic și istoric literar, profesor la Facultatea de Litere, Universitatea București:

„În istoria noastră literară, poziția lui Eminescu pare stabilită de multă vreme. Puțini sunt însă cei care își dau seama că reforma eminesciană fundamentală a operat mai ales în domeniul limbii. Oricât ar fi fost de înaltă imaginația, suflul filosofic ori varietatea temelor, ele n-ar fi devenit paradigmă dacă reforma lingvistică ce le însoțea n-ar fi fost pe măsură. Eminescu încheie definitiv o lungă perioadă de „război al limbilor”, iar româna literară devine prin el certitudine palpabilă. (...) Odată cu Eminescu, toată această agitație devine brusc istorie. Fără să propună vreo teorie lingvistică și venind doar cu propriul său exemplu, poetul face rapid ordine în limba română. Folosind fără discriminare atât neologismele cât și arhaismele ori moldovenismele, convocând toate cuvintele, indiferent de origine, alegându-le doar în funcție de semantica lor subtilă și de expresivitate, Eminescu creează, ca prin fluturarea unei baghete magice, o nouă realitate. Odată cu el, disputele de natură etimologică își pierd sensul: nu originea cuvântului va mai conta, ci valoarea lui estetică în sine. După Eminescu, toți scriitorii români, indiferent de valoarea lor, vor folosi o altă limbă decât cea care existase înainte de 1870.”¹ Iată o sinteză extraordinară legată de contribuția majoră a lui Eminescu la modernizarea limbii literare!

De asemenea, poetul a fost un reformator la nivel publicistic, știut fiind faptul că, în calitate de redactor și, mai apoi, redactor-șef al ziarului bucureștean „Timpul”, a desfășurat o susținută

¹ **Mihai Zamfir**, *Scurtă istorie. Panoramă alternativă a literaturii române*, Editura Polirom, 2012.

activitate gazetăreacă, aducând mari înnoiri atât la nivelul structurii acestei publicații, cât și în ceea ce privește viziunea, modul de abordare a marilor probleme naționale. *Evenimentele de politică internă și externă sânt comentate cu viziunea ziaristului de geniu. Eminescu nu atacă niciodată grupuri sociale sau indivizi, principii sau instituții, moravuri sau năravuri în afara idealității în care își înscriesese, cu o incomparabilă și cu totul dezinteresată dăruire, întreaga activitate de ziarist în slujba dreptului la existență națională al poporului nostru.*² Ziaristica nu reprezenta pentru Eminescu numai o obligație de serviciu, ci ea a constituit pentru poet modalitatea prin care întreținea dialogul public cu contemporanii. Eminescu susține acest dialog cu un devotament rar întâlnit și o dăruire ce merge până la sacrificiul de sine. În calitate de jurnalist, dar și de membru în Societatea „Carpații”, poetul a luptat pentru cauza românilor aflați sub ocupație. El era germanofil până la patrie, până la Transilvania, Basarabia și Bucovina, pe care și le dorea cu ardoare acasă. Din sânul conservatorilor, Eminescu era cel care agita cel mai tare steagul unirii Transilvaniei cu patria-mamă.

Revenind la apropierea lui Eminescu de Brașov, nu este lipsit de importanță să adăugăm că un motiv care l-a determinat să cunoască în profunzime această zonă a țării, proclamându-și nu de puține ori admirația, este acela că mult prețuitul său profesor de limba română de la Cernăuți, **Aron Pumnul, supranumit pentru activitatea sa excepțională „apostolul românismului”**, fusese născut în Cuciulata, Hoghiz, județul Brașov, într-o familie de iobagi. În plus, de-a lungul anilor, Mihai Eminescu a păstrat legătura cu mai mulți brașoveni, pe care i-a întâlnit la Viena sau București. Brașovul avea la Viena o armată de studenți. Ca bibliotecar al Societății „România Jună”, Eminescu s-a împrietenit cu Aurel Mureșianu, împreună cu care avea să redacteze, alături de alți români, apelul pentru marea sărbătoare de la Putna (1871), prilej cu care a fost reactivat idealul Unirii. De altfel, conform opiniei pr. prof. Vasile Oltean, Eminescu avea o predilecție pentru familia Mureșenilor. Nu întâmplător, în *Epigonii* câteva versuri îi sânt dedicate lui Andrei Mureșianu, iar în 1869 trimite la „Convorbiri literare” poemul *Mureșianu*, care a fost publicat postum. Poate nu este lipsit de importanță nici faptul că, în drum spre Viena, la tratament (1883), făcând un popas în gara Brașov, pentru schimbarea trenului, Eminescu a strigat cu o voce puternică *Trăiască România unită!*. La fel a strigat și în gara vieneză, șocându-i pe austrieci. Gestul poetului, raportat la contextul politic al epocii, are sensuri multiple.

Ca atare, schimbarea numelui Școlii Gimnaziale Hărman în Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” ar dobândi o dublă semnificație: pe de o parte, ar reprezenta un gest de autentică prețuire față de poetul național, iar pe de altă parte, ar constitui o veritabilă oportunitate ca o instituție de învățământ din județul Brașov să poarte un nume considerat un adevărat brand. De menționat este și faptul că la Școala Gimnazială Hărman, de-a lungul timpului, au fost desfășurate numeroase activități sub egida numelui poetului sau drept prețuire pentru activitatea sa reformatoare, deschizând o tradiție ce ar putea aduce numeroase beneficii școlii și comunității.

Elena Vieru

P.S. Între timp, demersul de mai sus, trecând prin forurile aferente, a obținut izbândă: începând din anul școlar 2021 – 2022, instituția de învățământ din comuna brașoveană Hărman se numește Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”. Mulțumim lui Dumnezeu și tuturor susținătorilor!

² Dimitrie Vatamaniuc, *Eminescu la „Timpul” (1877-1883)*.

1. Graficul activităților

Nr. crt.	Denumirea activității	Data	Locul de desfășurare	Responsabili
1.	Diseminarea proiectului	9 ianurie 2023	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”Hărman Centrul Județean de Excelență Brașov Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” Brăești	Coordonatori proiect Club Soroptimist Internațional Brașov
2.	Club de lectură	9 ianuarie 2023	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”Hărman Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” Brăești Centrul Județean de Excelență Brașov	Coordonatori proiect Cadre didactice coordonatoare
3.	Concurs de lectură a textului eminescian	11,12,15 ianuarie 2023	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”Hărman Centrul Județean de Excelență Brașov	Coordonatori proiect Cadre didactice coordonatoare
4.	Concurs de desene, pictură colaj și recitare pornind de la textul eminescian	11,12, ianuarie 2023	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”Hărman Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” Brăești	Coordonator proiect Cadre didactice coordonatoare
5.	Prezentarea eseurilor cu tema „Textul comentat”	12 ianuarie 2023	Centrul Județean de Excelență Brașov	Coordonatori proiect Cadre didactice coordonatoare
6.	Prezentarea unui material despre poet (ppt) Lectura unor creații relevante din opera poetului Jurizarea și acordarea premiilor	15 ianuarie 2023	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”Hărman Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” Brăești Centrul Județean de Excelență Brașov	Coordonatori proiect Club Soroptimist Internațional Brașov prin realizarea unui fond de premiere și implicarea în procesul jurizării
7.	Realizarea revistei proiectului	ianuarie-august 2023	Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”Hărman	Coordonatori proiect Club Soroptimist Internațional Brașov prin susținerea financiară parțială a tipării, consiliere legată de imagine și design.

Clubul de lectură

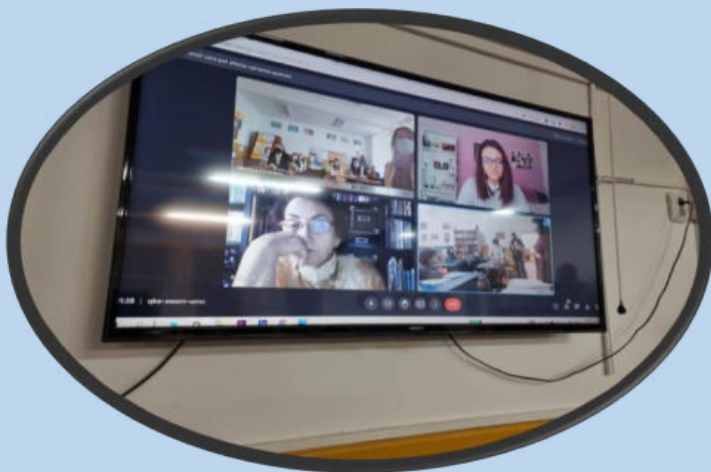
În cadrul activităților de tip club de lectură, au fost citite poezii și proză de Mihai Eminescu, aceste lecturi desfășurându-se la nivelul fiecărei clase, sub coordonarea profesorilor de învățământ primar sau gimnazial.

Elevii clasei a VII-a A

Elevii clasei a VI-a

Organizatori și parteneri

Prof. Cîmpanu Monica – Brăești, Botoșani
Ing. Măciucă Rodica – SI Brașov
Elev Ana Ioniță – Centrul Județean de
Exelență Brașov

Concurs de lectură a textului eminescian

Elevii participanți au pregătit spre lectură texte eminesciene, la alegere, iar juriul i-a apreciat în funcție de anumite criterii dinainte stabilite. În prim-plan, au stat corectitudinea lecturii și emoția transmisă. S-a realizat un clasament și au fost acordate premii constând în cărți și dulciuri.

Juriul competiției: prof. Elena Ivan, ec. Ana Covaci (trezorer Club SI Brașov), dr. Dana Drăgușin (președinte Club SI Brașov), prof. înv. primar Ana Negulescu, elev Ana Ioniță, elev Rareș Oneț

Emoții, emoții, emoții – de fiecare dată când îl citim pe Eminescu!

Bucuria de a recita transmisă de elevi ai învățământului primar

Vizionarea activităților desfășurate în cadrul atelierelor de lucru pe clase

Concurs de desene, pictură și colaj pornind de la textul eminescian

Preșcolarii noștri, în acțiune!

Eseul premiat

Criticilor mei...

Paul Ivan
Centrul Județean de Excelență Brașov
Clasa a XII- a

Creația eminesciană este, probabil, cea mai variată din punctul de vedere al ipostazelor eului liric: de la romanticul incurabil care trăiește pentru dragoste, la santinela meditativă care descifrează tainele universului și până la revoltatul născut înaintea vremii, dezgustat de prezentul în care este condamnat să trăiască. Această din urmă voce este puternic auzită în opera „Criticilor mei”, operă analizată de criticul literar Alex Ștefănescu, în volumul intitulat „Eminescu, poem cu poem”.

Alex Ștefănescu găsește, în contextul operei, semnificații nebănuite cititorului neexperimentat, prin abordarea temei poeziei din perspectiva procesului creației. Cu toate acestea, sunt de părere că abordarea criticului este unilaterală, concentrându-se prea mult pe aspectele ascunse și pierzând, astfel, imaginea de ansamblu și esența poeziei.

În primul rând, este de admirat faptul că, în incipitul eseului, Alex Ștefănescu abordează poemul din propria experiență de critic literar și din propria viziune asupra criticii, înainte și după perioada proletcultistă. Cu toate acestea, afirmația lui cu privire la faptul că numai primele două versuri din catrenul final au atenția îndreptată spre critici este, într-o oarecare măsură, eronată. Da, este adevărat că eul liric se adresează direct acestor persoane doar în pasajul specificat, dar întregul mesaj al discursului poetic este adresat acestora, în mod indirect.

Analizând ipotezele formulate de Alex Ștefănescu și ținând seama de ipostaza răzvrătitului pe care o îmbracă eul liric, se poate observa că întregul discurs eminescian este realizat cu scopul de a aduce lămuriri criticilor, care sunt incapabili de a înțelege eforturile depuse de un poet pentru a concepe o capodoperă literară. Procesul de selecție a ideilor regăsit în strofa „Dar când inima-ți frământă/ Doruri vii și patimi multe,/ Ș-a lor glasuri a ta minte/ Stă pe toate să le-asculte,” este explicat de către autor cu scopul de a nuanța imaginea celor care încearcă să aprecieze valoarea unei creații, fără a trece prin patimile de a realiza ei înșiși o astfel de operă.

De asemenea, trebuie remarcat faptul că în conținutul poeziei există un alt pasaj cu atenția îndreptată, în mod explicit, asupra criticilor, concretizat sub forma unei definiții metaforice incluse într-o interogație retorică: „Unde ai judecătorii,/ Nendurații ochi de gheață?”. Această întrebare suspendată în neant, dezvăluie importanța criticilor autentici în viața oricărui autor. Aceeași idee de bază a răului necesar este surprinsă și în înțelepciunea populară prin proverbul „Rău e rău, dar mai rău e fără rău” și chiar în antropomorfizarea răului din „Povestea lui Harap-Alb”, prin antagonistul operei reprezentat de Spân. Totodată, această imagine, deși continuă șirul defectelor pe care le prezintă criticii, redă o opinie contrastantă cu restul ideilor poetice, care afirmă inutilitatea acestor analiști ai spațiului textual.

În al doilea rând, prin abordarea acestui aspect al operei, Alex Ștefănescu pierde din vedere esența mesajului poetic. **Opera, construită pe mecanismul ironiei, poate fi văzută ca o critică la adresa criticilor, prin care Mihai Eminescu își exprimă viziunea asupra creației tocmai în ideea de a le demonstra lipsa de cultură a multora dintre ei.** Punct de vedere cât se poate de actual, dacă e să ancorăm discuția în contemporaneitate. Astfel, el aduce în atenție versurile „E ușor a scrie versuri,/ Când nimic nu ai a spune,” pe care le repetă la finalul operei și care au rolul de a separa poezii în adevăratul sens al cuvântului de imitatorii superficiali. Criteriul care face diferența între aceștia este observabil în următoarea strofă și întruchipat ca fiind identificarea cuvântului „Ce exprimă adevărul”. Cu alte cuvinte, un autor de poezie adevărat este cel care, prin meditația proprie, reușește să se apropie de adevărul universal valabil, și nu cel care își exprimă ideile de bază, respectând un tipar prestabilit.

De asemenea, în încercarea lui de a clarifica perspectiva privind condiția poetului și destinul creației, Alex Ștefănescu pierde din vedere interpretarea completă a primelor două versuri din ultimul catren: „Critici voi, cu flori deșerte,/ Care roade n-ați adus -”. Eul liric face referire la criticii lipsiți de spirit de observație sau de orice înclinație pentru această profesie, sugerându-se că ei sunt, în esență, de prisos. Cu toate acestea, dacă analizăm ideea menționată anterior, referitoare la necesitatea răului, se poate trage concluzia că prezența acestor critici inculți are un scop bine definit. În absența lor, nu s-ar putea face distincția axiologică între operele și lucrărilor criticilor, care ar duce la o adevărată catastrofă în domeniul literaturii. Până la urmă, nu există bine în absența răului.

Având în vedere toate afirmațiile de mai sus, se poate conchide că, deși observațiile lui Alex Ștefănescu par corect orientate, ele sunt incomplete, pierzând din vedere esența și mesajul poetic pe care Eminescu ar fi vrut să-l transmită atât criticilor săi, cât și celorlalți poeți.

Lucrare care a obținut Locul I la concursul „Textul comentat”, ianuarie 2022

Concursul „Poemul din poem”

Elevi ai Centrului Județean de Excelență Brașov jurizând creațiile colegilor mai mici de la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Hărman

Ianuarie, 2022

Mihai Eminescu, cel mai mare poet al nostru, supranumit și "Lucefărul poeziei românești", născut la Botoșani în 15 ianuarie 1850. Numele de botez a fost Mihai Eminovici.

Poezii:
La mormântul lui Avea...; Ce-ți doresc Românie; Lacul; Derinta; Săra pe deal; Lucefărul; Scrierile

Basme:
Făt-Frumos din lacrimă; Călin Nebunul; Borta vântului; Fata-n grădina de aur; Miron și frumoasa fără corp; Călin (File din poveste)

15 ianuarie
Ziua Culturală Națională

Creații ale elevilor Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Hărman

Din creațiile elevilor Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Hărman

Ființa mamei

**Chiang Melisa
Clasa a V-a**

Mama mea este cea mai frumoasă ființă de pe pământ,
Are ochii albaștri de cicoare,
Părul galben ca raza de soare,
Mama mea este ce am eu mai sfânt!

Mama mea nu a știut nicicând ce e teama
Ea a luptat eroic pentru binele meu,
A trecut cu răbdare peste orice moment greu,
Cu iubire mă îndrumă și pe mine, mama.

Mama mea a semănat dragoste la fiecare popas,
Pentru că ea nu știe decât să iubească,
Mamă iubitoare, făptură îngerească,
Îți voi fi alături mereu, ceas de ceas!

Mulțumesc, mămico!

**Iancu Ioana
Clasa a VII-a**

Îți mulțumesc pentru fiecare clipă dăruită mie,
Pentru zâmbet și lacrimi de iubire sau dor,
Îți mulțumesc pentru literele pe care le-am desenat împreună
Pentru fiecare floare pictată, pentru fiecare nor...

Îți mulțumesc pentru tabla înmulțirii încăpățânată și rea
Care ne ocupa câte o după-amiază și-o noapte...
Îți mulțumesc pentru răbdarea pe care-o aveai atunci,
Pentru cele mai pline de dragoste șoaapte...

Îți mulțumesc, dragă mamă, pentru zbuciumul greu
Când îmi citeai suferința, dintr-o privire.
Încercând să mă aperi de inamicii hoinari,
Lăsați firul poveștilor să se deșire.

Îți mulțumesc mamă, îți mulțumesc iubirea mea,
Pentru cerul senin, pentru cântecul duios

Mumurat cu drag, înainte de culcare,
Îți mulțumesc, mămico, îți mulțumesc frumos!

Definiția cuvântului „mama”

Crucinski Giulia
Clasa a V-a

Mama este ființa nemuritoare
Care nu are voie să-și cânte durerea,
Pentru că a venit pe lume să aline
Suferința altora și să umple tăcerea...

Mama este supraomul mereu pregătit,
Gata să lupte cu toate ispitele firii,
Este cea care ne învață lecția iubirii
Căci ea întotdeauna oferă înzecit.

Mama este mama, fără alte cuvinte
Ce nu pot reda bunătatea-i infinită...
Mama este totul pe lume, orice s-ar spune
Ea este cea mai dragă ființă iubită.

Dacă cineva m-ar întreba

Sfarz Delia
Clasa a V-a

Dacă cineva m-ar întreba
Cum este mama mea,
I-aș răspunde așa:

Mama mea este dulceața dulceților!
Nu există cuvinte cu care să o descriu,
Ea este zâna bună pe care o știu
Ce-nveselește zorii dimineților!

Mama mea este lumina ochilor mei,
În bunătatea-i necuprinsă stă binele din lume,
Zâmbetul său e un dar neprețuit
Ce mă îndeamnă doar spre fapte bune.

Mama mea!

Viviano Chiara
Clasa a VII-a B

Mamă scumpă, mamă dragă,
Te iubesc cât lumea-ntreagă!
Te iubesc precum lumina
Ce îmbracă-n zori grădina!

Astăzi, chiar de ziua ta,
Dar îți este viața mea.
Mândră sunt că îmi ești mamă
Și ființa ta mă cheamă.

Sper, mămico, draga mea,
Să rămân în preajma ta,
Să nu te dezamăgesc
Și să simți cât te iubesc!

O, mamă...

Ignat Gabriela
Clasa a VI-a

Ființă de gând și lumină,
Tu ești o regină a vieții.
Un zâmbet oferi dimineții
Și inima de flori îți e plină!

Pe toți tu ne mangâi cu vorba-ți duioasă
Aducând pe pământ împăcare:
O, mamă de câtec, tu mamă frumoasă,
Nu-i om mai bun decât tine sub soare!

În ochii tăi blânzi, când privesc,
Mă cufund într-o pace senină
Ca-ntr-un rai cu mireasmă divină...
O, mamă, ce mult te iubesc!

Scrisoare mamei

Keller Nicholas
Clasa a V-a

Îți scriu acum cu gândul doar la tine
Tu, leagăn cald al sufletului meu!
Nu știu cum să încep, mi-e tare greu
Să-nșir minunile ce le-ai făcut cu mine...

Mi-ai fost mereu aproape, mereu scut
Un sprijin necondiționat în orice zi.
Nu știu nici cum să pot a-ți mulțumi
Pentru ce faci acum, pentru trecut...

Tot ce în viața mea am realizat
Îți datorez doar ție, dragă mamă!
Cu ochi senini tu m-ai încurajat
M-ai învățat să lupt, să nu am teamă.

M-ai educat să caut adevărul,
Să fac doar bine și dreptate-n lume,
Îți multumesc pentru acestea toate.
Voi crede, mama mea, mereu în tine!

Gânduri pentru mama

Onei Ovidiu
Clasa a VI-a

Mamă, de-acolo de unde ești, te simt aproape
știu că mă privești, îndreptându-mi pașii spre fapte bune,
știu că veghezi neîncetat să nu mi se întâmple nimic,
și mai știu că îmi zâmbești din când în când,
mai ales înainte de a fi cuprins de somn....

Mamă, nimeni nu e pe lumea aceasta mai bună și mai frumoasă decât tine!
nimeni nu-mi va dărui vorbe mai calde de alinare,
nimeni nu va ști să-mi citească gândurile
așa cum o făceai tu
cand întreg pământul râdea, pentru că tu mă îmbrățișai
Și îmi spuneai cu dragoste „noapte bună!”...

Dragă Mamă

Dinu Melania
Clasa a VI-a

Când mă gândesc la tine, dragă mamă,
În suflet se aprinde o lumină
Și simt că pot să zbor.
Așa mi-e inima de tine plină!

Te port mereu cu mine, o icoană
Fără de care n-aș putea trăi.
Ea, grijulie, îmi veghează pașii
Dându-mi iubire și putere zi de zi.

Cu vorbe blânde mă îndrepti spre bine
Iar glasul tău de miere e unic pe pământ,
Ești lumea-ntreagă pentru mine, dragă mamă,
Ești tot ce am mai bun, mai scump, mai sfânt!

Mamei

Toader Adrian
Clasa a VI-a

Să nu fii supărată, iubită mamă,
Că uneori se-ntâmplă să greșesc!
Greșelile sunt pași spre-nțelepciune,
Iar eu, chiar și atunci, tot te iubesc.

Ești raiul meu, lumina mea cea lină,
Privindu-te, mă-ntreb neîncetat
Cum poți rămâne tu așa senină,
La câte greutăți te-au încercat?

Ești stâlpul de granit ce-mi dă putere
Să lupt și eu, spre împlinirea mea,
O, mama dragă, dulce mângâiere
Nu voi uita o clipă grija ta!

(Poezii prezentate la concursul de creație literară în cadrul proiectului „Mulțumesc, iubită mamă!”, Hărman 2023).

Poveștile Apei

Lacul cu sirene

Borzoș Samira
Moldovean Sara
Dinu Melania
(clasa a V-a)

Înainte de apariția ființelor, Dumnezeu a creat apele și pământul. Ape curgătoare și stătătoare. În apele stătătoare, erau căluți de mare, sirene și pești vrăjiți. În vremea aceea, în pădurea fermecată era un lac unde zânele își petreceau timpul. Printre acestea era și Zâna Florilor, frumoasă, blândă și înțelegătoare. Ea o avea ca prietenă pe Zâna Luminii. Amândouă făceau o echipă grozavă: prima dădea viață și culoare pădurii, iar a doua picura lumina peste tot, încât întreg ținutul stălucea de soare și veselie.

Într-o zi, cele două zâne se zbenguiau pe marginea lacului. Din neatenție, Zâna Florilor a alunecat în lac, iar Zâna Luminii s-a aruncat după ea să o salveze. Din nefericire, amândouă au fost prinse de sirene, care le dușmăneau de moarte pe bietezele zâne. Pădurea și-a pierdut culoarea, fără Zâna florilor, iar întunericul a pătruns în fiecare colțișor, fără Zâna Luminii. Toate viețuitoarele erau speriate, fiindcă nu mai apărea soarele. Atunci, Duhul Pădurii s-a întâlnit cu Duhul Apelor. Au vorbit și au negociat eliberarea zânelor. Duhul apelor le-a propus sirenelor să se împace cu suratele lor, zânele, oferindu-le în schimb posibilitatea să se viziteze reciproc, în anumite zile ale anului. Toată lumea a fost de acord. Astfel, zânele au fost eliberate și pădurea a redevenit luminoasă și colorată. Iar zânele și sirenele s-au împrietenit pentru totdeauna.

Picătura pierdută

**Afusoae David
Geman Mihai
(Clasa a V-a)**

Era odată o picătură de apă împreună cu mama ei, în oceanul Atlantic. Într-o bună zi, când mama și picătura au ieșit la plimbare, a trecut deodată un val uriaș care a despărțit picătura-fică de mama-picătură. Când puiul de picătură a văzut că valul l-a despărțit de mama sa, a început să o caute disperat pe cea care i-a dat viață. Puiul a început să întrebe toate creaturile din ocean dacă au văzut-o pe mama sa.

Prima oară, puiul s-a dus la un rechin și l-a întrebat dacă i-a văzut mămica cea dragă. Rechinul i-a răspuns că nu i-a văzut mama. Apoi, rechinul a plecat și lăsa puiul de picătură singur. Imediat, puiul merse la un crab. Asemenea rechinului, crabul spuse că nu a văzut-o pe mama-picătură. Plimbându-se puiul tare dezamăgit și supărat că nu și-a găsit mama, pe drum, s-a întâlnit cu un căluț de mare. Puiul l-a întrebat, fără nicio speranță, dacă i-a văzut mama:

- Domnule Căluț de mare, mi-ați văzut mămica?
- Da, am văzut o picătură de apă foarte supărată, lângă coralul cel dolofan, din vest.
- Vă mulțumesc tare mult, domnule Căluț de mare!

Puiul s-a dus la coralul din vest și acolo a văzut-o pe mama lui care plângea. Mama, când și-a văzut puiul, a devenit nemaipomenit de fericită. Și-a îmbrățișat odrasla, rugând-o să nu se mai desprindă de ea.

Lacul fermecat

**Stoica Rupi
Savu Sergiu
Negură Vasile
(Clasa a V-a)**

La începuturi, apa din univers era precum un lac imens. Se povestea că, înainte cu mulți ani, plouase mult în satul Rața Aurie. Plouase atât de mult, încât satul s-a scufundat, iar în urma lui a rămas o apă cristalină, atât de cristalină că nu se putea uita niciodată. Un vrăjitor rău, căruia nu-i plăcea apa curată, a otrăvit apa cea cristalină. Aceasta s-a făcut deodată verde și urât mirositoare. Când un animal din împrejurimi a vrut să bea apă, a murit pe loc.

Văzând Zâna Apelor ce a făcut vrăjitorul, și-a îndreptat bagheta spre apa cea verzuie, dându-i o strălucire cum nu se mai văzuse până atunci. Puterea ei se opunea puterii vrăjitorului, așa că a făcut o magie și mai mare: oricine intra în apă întinerea și devenea mai puternic. Astfel, legenda despre lacul fermecat s-a răspândit în întreg regatul, încât și regele a auzit despre minune. Grabnic, a hotărât și el să meargă să se scalde în lac și, cu adevărat, a devenit mai tânăr și mai puternic. Vestea a circulat peste tot și cine credeți că a venit să testeze puterea cea nouă a lacului? Chiar vrăjitorul hain ce-o otrăvisese. Voia să-și redobândească tinerețea, dar când a intrat în lac s-a transformat imediat într-un broscoi urât, care a fugit repede să se ascundă. Apa lacului a devenit din nou cristalina ca la începuturi.

Prințesa cu părul de apă

**Borzoș Beatris
Ignat Alexandra
Borzoș Bianca
(Clasa a V-a)**

Era odată o prințesă care s-a născut într-un palat obișnuit. O chema Diana. Palatul se afla pe malul unei mări foarte adânci. Se spunea că, tare demult, marea ar fi fost și ea o fată, numită Lucia. Prințesa a ieșit din palat să se plimbe pe malul apei. Sub o stîncă, a găsit o fotografie. Privind-o cu atenție, a observat că semăna cu fata din fotografie. Speriată, a alergat la mama ei, împărăteasa, să o întrebe ce se petrece.

- Mamă, cine este familia din fotografia aceasta?
 - Ah! Aceștia au trăit, la vremea lor, în acest palat. Era familia Iris. Eram prietenă bună cu mama copilei pe care o vezi în poză. Până s-a întâmplat ceva cu ea..., a spus mama.
 - Ce s-a întâmplat?, s-a grăbit să întrebe Diana.
 - Cred că e timpul să te culci... Noapte bună, prințesa mamei!
- Diana s-a dus la culcare, dar a doua zi, când s-a trezit, nu-i venea să creadă:
- Doamne, ce s-a întâmplat cu părul meu? Auriul ei păr, care curgea în valuri grele pe umeri, se transformase într-un șuvoi de apă ce inunda camera întreagă, apoi tot palatul. S-a pomenit plutind în marea Lucia care parcă o îmbrățișa.
 - Mamă, ce se întâmplă cu mine? Ajută-mă, te rog!
 - Ai fost vrăjită, draga mea! Fotografia, fotografia!

Dar vocea împărătesei nu s-a mai auzit, iar Diana a devenit sirenă în brațele mării Lucia.

Apa cea supărată

**Crețu Andrei
Toader Adrian
(Clasa a V-a)**

Aceasta este Apa: ei nu-i plac gunoiele.

Într-o zi, călătorind pe mare, Apa vede o mulțime de gunoaie. Ea s-a supărat foarte tare. Și-a convocat toate forțele și le-a adunat într-un Tsunami. Forțele apei au început să distrugă tot: de la mașini și copaci, până la case și blocuri. S-a petrecut în județul Constanța. Era un adevărat haos. Multe persoane au murit, iar altele s-au rănit foarte tare. Populația salvată s-a mutat în alt loc, iar zona a rămas nelocuită.

După un timp, județul a fost reconstruit, dar Apa, tulburată, a văzut iar gunoaie. Forțele ei au lovit iarăși cu o inundație. Toți oamenii au fost evacuați din nou. Au refăcut orașul, dar Apa a lovit încă o dată, cu și mai mare răutate, pentru că marea era plină de gunoaie. De data asta, Apa a lovit cu ploi nesfârșite și grindină. Pentru a treia oară, oamenii au fost evacuați, însă nimeni nu s-a mai întors de frica altui necaz. Constanța a rămas un loc abandonat, pe care, încet-încet, apa cea supărată de neglijența oamenilor l-a înghițit.

Răpirea Elizeei

**Andrișan Ștefan
Borzoș Samir
Onei Ovidiu
(Clasa a V-a)**

Elizeea, regina apelor, era foarte frumoasă. Avea un păr superb, prins într-o coadă ca de sirenă, de culoare mov deschis și ochii mari, căprui. Ea controla toate apele de pe pământ.

Intr-o zi, Elizeea a fost răpită de un pescar pe nume Ștefan. Era un bărbat foarte priceput și avea o barcă scumpă și minunată. Cu ea prindea tot ce-i apărea în cale, de aceea devenise foarte cunoscut. După o săptămână de la răpire, Ștefan, mărețul pescar, a obligat-o pe Elizeea să-i spună unde este regatul ei, dar fata nu a vrut să divulge acest secret. Ștefan a amenințat-o că, dacă nu îi spune, o va omorî, dar Elizeea a spus că nu se teme de el fiindcă are apa vie. Apele lumii, aflând că regina este în pericol, s-au răzbunat pe Ștefan, marele pescar, dar și pe toți locuitorii orașului Bucuria.

Elizeea s-a rugat la Dumnezeu să oprească potopul din orașul Bucuria, să-i salveze pe oamenii credincioși, iar pe ceilalți să-i abandoneze. Fugind din captivitate, Elizeea l-a întâlnit pe Poseidon care i-a fost de mare folos în această încercare a ei. S-au căsătorit, au avut doi copii care trăiesc și astăzi în apele adânci ale Oceanului Planetar.

(Narațiuni prezentate la concursul de creație literară „Poveștile apei”, cu prilejul Zilei Internaționale a Apei, Hărman, martie 2021.

COPILĂRIE

COPILĂRIE cu flori de cireș,
strălucindu-ți înmiresmate pe creștet,
te-am ales să-mi fii leagăn,
să-mi fii cântec,
să-mi fii prieten nedespărțit,
te-am ales să-mi fii casă

COPILĂRIE,
casa în care să alerg
să-mi odihnesc gândurile,
să-mi astâmpăr râsul,
să-mi adun lacrimile...

COPILĂRIE,
ești timpul pe care nimeni nu mi-l poate lua,
TU, țară primitoare și bună,
care ne îmbrățișează pe toți!

1 Iunie 2023

(Clasa a VI-a)

Gânduri despre copilărie

Copilărie: jocuri, distracție, visuri pentru viitor,
amintiri, de-a măgărușul, mingea jucăușă,
afară până seara târziu,
așteptare, zâmbete și lacrimi...

(Bradac Bianca, clasa a VI-a)

Copilărie, ești atât de frumoasă
Copilărie: o foaie albă de hârtie pe care,
în fiecare zi, desenam în nenumărate culori...
un desen îmi plăcea cum ieșea,
dar câte unul era total neprietenos...
Copilăria este visul la care nu voi renunța niciodată!

(Ignat Alexandra, clasa a VI-a)

Copilărie: idealuri de care nu mă pot despărți,
gânduri curajoase, pietenie,
imaginea însorită a tatălui,
„nu renunța!” îmi spune,
iar eu învăț să-l ascult.

(Borzoș Bianca, clasa a VI-a)

Copilărie: lumină, fericire,
lovituri încasate în timpul jocurilor,
(dar nu simți nicio durere când te joci,)
înghețata rece, desene pe asfalt,
atât de așteptatul mers la bunici...

(Lăpădat Iasmina, clasa a VI-a)

Copilăria: accidente nedorite, lacrimi, împăcări,
Greșeli din care înveți,
chiar dacă pare imposibil

Lăpădat Samir, clasa a VI-a)

precum dansul mieilor în copac...

Copilărie: soarele aprins care îți arde fruntea și umerii,
când te joci, cât e ziua de lungă, în nisipul încins,
asfaltul fierbinte, gustul prafului care se așează peste tot,
nu vezi, nu auzi, doar jocul, doar jocul,
nu contează că acasă te așteapă mama să-ți povestești
despre petele de iarbă
care vor rămâne imprimate pe hainele tale.

(Goran Mihai, clasa a VI-a)

Copilărie: pădure tânără de amintiri,
tu așteptându-l pe Moș Crăciun,
tu mergând la colindat cu copiii,
tu la furatul fructelor prea ispititoare,
tu rătăcit de părinți,
tu răsând de tine și înaintând curajos spre viitor.

(Toader Adrian, clasa a VI-a)

Copilărie: câmp cu maci înflorind într-o singură zi,
animale prietenoase ascultând poveștile celor mici...

(Afusoe David, clasa a VI-a_

Copilărie: bunicii cu care stăteam verile întregi,
de-a v-ați ascuns în cireșul lor împărătesc,
furtunul cu apă rece potolind fierbințela... soarelui,
jocuri nenumărate, nici vorbă de stat pe telefon,
nici nu știam ce este acela, prima zi de
grădiniță..

(Onei Ovidiu, clasa a VI-a)

La ferma lui PI

Afusoae David – clasa a VI-a

Stoica Rupî – clasa a VI-a

Rohan Mihai – clasa a VI-a

Negură Vasile – clasa a VI-a

Era într-o zi de primăvară, când un cerc pe nume Vasile se rostogolea vijelios împărțind mâncare și chemând găinile:

-PI, PI, PI, hai la tata, hai la tata! striga el duios. Copacii nu înfloriseră, iar vârfuri ascuțite de iarbă abia își mijeau capul de sub pământ. Deodată, apare pătratul cel jucăuș numit Rupî, care alerga după mieluseii abia fătați de mama lor. Cele două forme geometrice și-au dat întâlnire la scăldat, unde era triumphiul David. Acesta era însoțit de cilindrul Mihai, mândrul posesor al papagalului Cocolix. Au făcut o baie pe cinste și, devenind prieteni la cataramă, au continuat să se întâlnească la ferma lui PI.

Punând țara la cale și aflând câte în lună și în stele, au hotărât să plece în căutarea comorii lui PI, ascunsă cu grijă de acesta, acum mulți ani în urmă. Mergând prin pădure, s-au întâlnit cu conul Andrei care era grozav de flămând. Pătratul i-a dat jumătate din pita lui, dar tot nu s-a săturat. Au continuat totuși să meargă și să măsoare, până au ajuns la poalele unui brad înalt de 146 de metri, cu ramuri bogate a căror umbră arunca peste pământ întunerice rece și des cât triplul înălțimii.

Săpând la rădăcina acestui brad ce se ramifica în pământ încă o dată cât înălțimea și perimetrul umbrei la un loc, au găsit un cufăr foarte putred. Când l-au deschis, ce să vezi? Se lăfăiau acolo o mulțime de grăunțe în diferite forme geometrice, o cantitate pe care nu s-au încumetat să o numere de teama să nu-i prindă judecata de apoi.

Ajunși acasă, au aruncat grăunțe la găini, hrana lor era salvată, puteau să doarmă liniștiți, PI, PI, PI, veniți la tata, la îngrășat cu voi! Până una alta cei patru sau câți prieteni or fi fost (vă rog să faceți voi toate calculele!) s-au pus să mănânce pită cu pateu vegetal, toată lumea postea, așteptând cu sfîntenie Paștele.

A fost cea mai tare zi trăită de mine la ferma lui PI.

(Text câștigător la concursul de creație literară desfășurat cu prilejul activităților desfășurate de Ziua Internațională a lui PI.)

Cartea – universul meu fără limite

(Lucrare premiată la concursul „Ce reprezintă cartea pentru mine”, Ipotești, Botoșani)

KELLER NICHOLAS

CLASA A V-A

Pentru mine, cartea înseamnă o posibilitate unică de a mă detașa de toate experiențele, mai mult sau mai puțin prozaice, care se întâmplă în jurul meu, un mod absolut miraculos de a pătrunde în lumea și viața personajelor. Cartea este zeița care mă cucerește și mă absoarbe în propria ființă cu farmecul ei ieșit din comun. Astfel, ca o veritabilă zână, îmi activează imaginația, gândirea și creativitatea, dându-mi puteri nebănuite de a mă schimba pe mine, dar și lumea în care trăiesc.

Cartea, pentru mine, reprezintă sărbătoarea întâlnirii cu cele mai spectaculoase cuvinte a căror magie puternică pare a mă molipsi, dându-mi aripi care mă poartă, de fiecare dată, dincolo de timp și de spațiu. Cuvintele acestea noi și pline de viață, pe lângă faptul că îmi îmbogățesc vocabularul, făcându-mă să mă simt un om educat, un vrăjitor capabil să hipnotizeze prin frumusețea și expresivitatea limbii, mă transformă într-o persoană puternică, un înțelept capabil să înțeleagă și să citească semnele vremii. În plus, citind multe cărți de orice tip, ideile mele se vor țese cu ușurință, încât mulți oameni mă vor admira, ceea ce înseamnă că voi deveni un om de succes. Cred cu adevărat că, dacă nu ar exista cărți, oamenii ar folosi doar cuvintele obișnuite, banale și le-ar fi greu să se integreze într-o societate în care nevoia de comunicare nuanțată este mai mult decât vitală. Voi proba aceste gânduri prin câteva dintre lecturile parcurse.

În narațiunea cu titlul „Fetița căreia nu-i plăcea numele său” scrisă de Elif Shafak, exista un al optulea continent al cărui drept la viață era condiționat de obiceiul oamenilor de a citi. Continentul acela reprezenta, de fapt, lumea poveștilor și a visului fără de care orice existență este goală, săracă. Personajul principal, fata cu nume de floare, a conștientizat pericolul în care se află omenirea, dacă renunță definitiv la actul lecturii: oamenii nu vor mai putea visa, nu vor mai fi capabili să-și construiască idealuri, să spere, să-și creioneze, în imaginație, un viitor mai bun. Însăși evoluția ființei umane va fi compromisă, pentru că toate ideile inovatoare se încheagă cu ajutorul cărților care te inspiră.

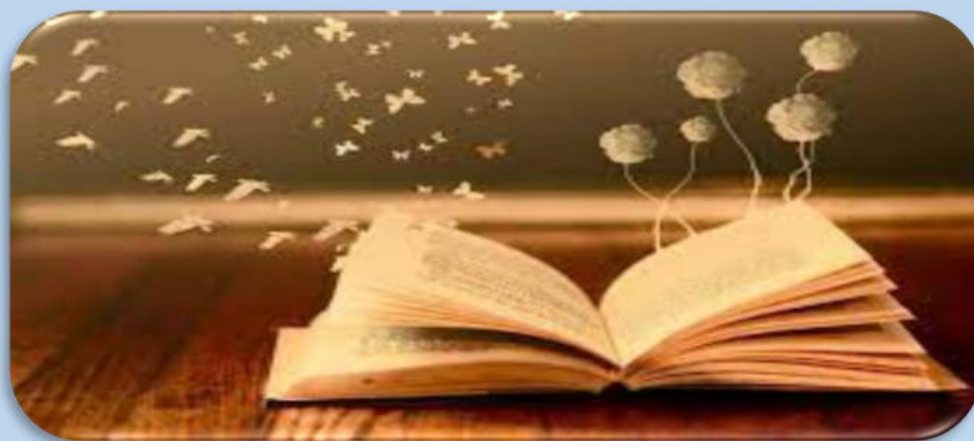
„Dumbrava Minunată” scrisă de Mihail Sadoveanu însumează multe întâmplări care se petrec în natură, Lizuca fiind la vârsta inocenței când natura nu se sfiește să dezvăluie copilului secretele ei. Fetița vorbește cu florile, cu insectele, cu adierea vântului chiar și toate elementele universului îi devin aliați, protejând-o. Cartea aceasta îți dezvoltă foarte mult imaginația. Când soarele apune, Lizuca intră în lumea magică a poveștilor, unde viețuitoarele și întreaga natură își deapănă istoria. Reiese, din confesiunile la care este martoră, un adevăr incontestabil: necunoașterea istoriei personale și a societății căreia îi aparții îți pune în pericol viitorul, dar și viitorul unei lumi întregi, iar vandalizarea naturii, periclitează și anulează viitorul planetei, condamnând la moarte ființe nevinovate care nu se pot apăra. Ori asta este o crimă!

Când citesc o carte de mai multe ori, în imaginația mea, ea se schimbă de fiecare dată. Fiecare carte are o învățătură importantă atât pentru copii, cât și pentru adulți. De exemplu, „Minunea” scrisă de R.J. Palacio este o carte care m-a impresionat foarte mult, ea având o învățătură extrem de importantă. Mesajul ei transmite că nu contează cum arăți pe dinafară, ci „cum arăți pe dinăuntru”. Principiul lui August Pullman, protagonistul lecturii, este că toți oamenii din lume ar trebui să fie ovaționați în picioare măcar o dată, pentru că toți biruim în lume prin modul nostru de a relaționa, de a acționa și, în esență, de a-i iubi pe ceilalți, iubirea fiind energia

bună a existenței, cea care poate salva omenirea de la declinul iminent. Iată o idee care s-ar cuveni să ajungă la cât mai mulți semeni, un adevăr care, de fapt, ne privește pe toți.

Unii oameni spun că nu le place să citească, dar nu este adevărat: ei nu au găsit până acum cartea potrivită care să îi atragă. Fiecare om are gusturi diferite, unor oameni le pot plăcea cărțile cu suspans, altor oameni le pot plăcea cărțile relaxante, unora cărțile filozofice, altora cele științifice... Cartea este ca un tărâm magic care te ispitește, așteptând să-l explorezi. Cei care se hotărăsc să pătrundă în lumile ei, cu siguranță, nu vor fi dezamăgiți.

Așadar, cartea pentru mine înseamnă un tărâm fantastic care mă face să uit ce se întâmplă în jurul meu și să particip cu trup și suflet la întâmplările care se petrec în ea, identificându-mă cu personajele preferate, călătorind cu ele „peste mări și țări”, încât timpul și spațiul nu mă mai amenință cu înspăimântătoarele lor limite.

Cartea – un tărâm al bucuriei

**ROȘU MAIA
CLASA A V-A**

Pentru mine, cartea reprezintă o poveste care nu se termină niciodată. Atunci când citesc o carte mă simt de parcă aș fi personajul principal din acea poveste. Cititul mă relaxează, este poarta spre un tărâm al bucuriei.

Printre cărțile citite, se află o carte care se numește „Icoana”. Este o narațiune despre istoria credinței, de Georgia Briggs. În cartea aceasta, într-un viitor nu foarte îndepărat, se instaurează „epoca toleranței”, unde creștinismul și rigiditatea lui nu-și mai găsesc locul. Nenumărați creștini sunt uciși în noaptea de Înviere, iar cei rămași se văd constrânși să își uite credința, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Euphrosyne, o fetiță în vârstă de 12 ani, nu poate să uite căci a văzut o minune. În noaptea în care și-a pierdut familia, icoana Sfântului Nicolae i-a salvat viața. „Icoana” este o poveste contemporană despre destinul unui copil care este prins în conflictul dintre credință și îndoială. Din această carte am învățat că nu contează dacă îți este interzis să faci un lucru pe care ți-l dorești, cel mai bine este să faci ce îți spune inima. Încă o carte care m-a impresionat se numește „Zâmbește” de Raina Telgemeier. În această carte este vorba despre o fetiță Raina, o puștoaică în clasa a VI-a care, după un incident neprevăzut, își pierde doi

dinți din față. Fata începe să facă vizite dese și dureroase la stomatolog, la toate acestea adăugându-se problemele cu băieții și cu prietenele. „Zâmbește” este un roman despre curaj, prieteni și câștigarea încrederii în sine.

Mie îmi place foarte mult să citesc când sunt singură. Am aflat că cititul reduce stresul, dezvoltă creierul, îmbunătățește memoria, dezvoltă creativitatea, perfecționează comunicarea și dezvoltă abilități de gândire critică.

Lumea mea - CARTEA

**SFARZ DELIA
CLASA A V-A**

Pentru mine, cartea înseamnă o lume magică, plină de acțiune și suspans. Este o lume mai veche sau mai nouă, în funcție de locul și timpul în care se petrec întâmplările, o lume plină de viață și optimism. Ce m-aș face fără cărți? Prieteni adevărați și statornici, cărțile nu m-au trădat niciodată, între filele lor mi-am găsit întotdeauna liniștea. Am trăit alături de personaje, am râs și am plâns împreună cu ele. Uneori ne-am certat, atunci când spiritul lor nu aducea binele în lume, pentru că mie îmi place să văd oamenii fericiți.

Fiind o fire jucăușă, cărțile mele preferate sunt „Vrăjitorul din Oz” de Lyman Frank Baum și „Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi” de Nikolai Nosov. Habarnam, personajul principal, nu se dădea bătut indiferent de orice se întâmpla. De la el am învățat să nu renunț la visurile mele niciodată. În cartea „Vrăjitorul din Oz”, Dorothea a călătorit prin nenumărate țărâmură, iar în fiecare țărâm ea își făcea un nou prieten. Cartea aceasta mi-a transmis faptul că, oriunde te-ai afla, îți poți face prieteni noi.

Pentru mine cartea este și o sursă de informații interesante, un mijloc prin care pot să întâlnesc și să mă împrietenesc cu cuvintele. Indiferent că sunt de aventuri sau științifice, toate

cărțile au farmecul lor și toate îmi dăruiesc cu generozitate din bogăția lor. Cartea este lumea mea în care nu mă plictisesc niciodată, fiind o lume în care totul este posibil.

Cartea – o sursă inepuizabilă de învățatură

**IANCU IOANA
CLASA A VII-a A**

Cartea poate fi orice pentru un om: un prieten, un profesor, chiar și o familie. Ea este alături de tine la bine și la greu, de când începi să înveți să citești și până la bătrânețe. Cărțile sunt gândurile, visurile sau descoperirile oamenilor - un univers creat de om pentru omenire. Ele sunt o inepuizabilă sursă de învățatură.

De exemplu, o carte care mi-a plăcut foarte mult este „Caroline” de Neil Gaiman. Este vorba despre o fetiță care a reușit să identifice o lume nouă, mult mai frumoasă decât lumea obișnuită. În viața reală, părinții fetei erau prea ocupați cu munca, încât nu-i acordau multă atenție. În universul paralel, Caroline avea părinți grijulii. După multe aventuri în care cealaltă mamă a încercat să o convingă pe Caroline să rămână în universul paralel, răpindu-i părinții adevărați, fata se întoarce în spațiul familiar alături de ai săi, reușind să le înțeleagă frământările. Am învățat din acest roman că aparențele înșală, de aceea este bine să fim precauți. O altă lectură relevantă pentru mesajul transmis este „Moara lui Călifar” de Gala Galaction. Personajul principal, Stoicea, merge să-l întâlnească pe moș Călifar, un bătrân care și-a vândut sufletul deavolului, scopul fiind îmbogățirea. Aventura eroului eșuează, Stoicea rămânând fără bogăția la care visase. Învățătura pe care am extras-o din această nuvelă este că se cuvine să muncești cinstit pentru idealurile tale, nu să recurgi la strategii necurate care te pot costa viața.

Ziua Internațională a Iei – 2023

Proiectul „**ROMÂNIE, ROMÂNIE, TE CÂNTĂM CU BUCURIE**”, aflat la a doua ediție, organizat de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Hărman, Clubul Soroptimist Internațional Brașov și Direcția de Asistență Socială Brașov, având ca partener deosebit de implicat Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” din comuna Brăești, județul Botoșani, are, printre obiective, continuarea omagierii poetului Mihai Eminescu care, de-a lungul scurtei sale vieți, a apreciat creația populară, valorificată masiv în opera sa, și portul popular. Limba română, reformată radical prin creația poetului, și portul popular reprezintă cele mai importante elemente de identitate proprii tuturor românilor, indiferent de țara în care trăiesc. Dispariția lor ar coincide ireversibil cu dispariția întregului neam, o dizolvare nemeritată în multitudinea de nații ale lumii.

Colectivul de redacție:

Prof. Elena Vieru – coordonator

Iordăchescu Lăcrămioara (Clubul Soroptimist Internațional Brașov) – consilier de imagine

Ing. Rodica Măciucă (Clubul Soroptimist Internațional Brașov) – consultant

Ana Ioniță (Centrul Județean de Excelență) – colaborator

Keller Nicholas (Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Hărman) – colaborator